

Arrest

nr. 136 967 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 november 2012 het Rijk binnen en diende op 23 november 2012 een asielaanvraag in. Op 26 mei 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een jonge man van Peul-origine, geboren op 3 maart 1990 in Kindia en beschikt over de Guineese nationaliteit. In 2010 verhuisde u naar de hoofdstad Conakry om er economie te studeren aan de

universiteit. In Conakry verbleef u bij uw broer, Al. A. D., en zijn vrouw R. S.. In 2011 trouwde u met L. M. D.. Samen met uw zoontje A. D. woont zij nu bij uw zus in Kamsar.

Op 25 augustus 2012 zou u in Conakry het slachtoffer zijn geworden van etnische discriminatie. U nam de bus en toen u bij uw bestemming aankwam en wilde uitstappen zat u klem tussen de deur. U stelt dat de chauffeur de deur opzettelijk toe hield. Toen hij uiteindelijk de deur opende viel u op de grond. De chauffeur startte daarop de bus en wilde vertrekken zonder te komen kijken of u gekwetst was. Toen hij uiteindelijk, op vraag van de passagiers toch uit de bus kwam om te kijken of u gekwetst was zou hij u laten blijken hebben dat hij niet naar u wilde komen zien omdat u Peul was. Hierna keerde hij terug naar de bus en vertrok. Toen u naar een politieagent, die alles had zien gebeuren, toestapte en deze aansprak hierover vroeg deze wat u van hem verwachtte gezien u niets had. Hij zou u gevraagd hebben wat jullie Peul eigenlijk willen en daarna zijn vertrokken. Woedend over zoveel onrecht besloot u om twee dagen later, op 27 augustus 2012, voor het eerst in uw leven deel te nemen aan een betoging.

Op de dag van de manifestatie verliet u rond 10 uur uw huis. Het was de bedoeling om van uw huis in Bambeto naar de rotonde van Matoto te gaan. Door de blokkades van de ordediensten was het voor jullie echter onmogelijk om van Bambeto naar Matoto te gaan. Wanneer jullie op de radio hoorden dat het in de buurt van het huis van oppositieleider Cellou Dalein D. tot rellen was gekomen tussen betogers en ordediensten begonnen jullie de agenten aan te vallen. Deze reageerden door traangas te gooien en in de lucht te schieten. De betogers werden uiteengedreven en u rende terug naar huis. Rond 12 uur hoorde u dat Cellou Dalein op weg was naar Matoto. Opnieuw verliet u uw huis om te gaan betogen. Wanneer jullie hoorden dat er geschoten was op een wagen van één van de oppositieleiders kwam het opnieuw tot rellen. Jullie gooiden stenen en stichtten brand terwijl de ordetroepen antwoorden door in de lucht te schieten. Wanneer de ordetroepen chargeerden slaagde u er niet in om te ontkomen en u werd in de buurt van de rotonde van Bambeto gearresteerd. Samen met andere arrestanten werd u afgevoerd. De wagen waar u in zat zette koers in de richting van de gendarmerie van Hamdallaye. Hier bleef u ongeveer anderhalf uur totdat er een groot tumult ontstond. U zag gevangenen buitengaan, mensen die vochten met de gendarmerie en ook u zette het op een lopen. U wist te ontkomen en keerde terug naar uw broer in Bambeto.

Twee dagen later, op 29 augustus 2012 werd u in het huis van uw broer gearresteerd. Tijdens die arrestatie werd uw broer vermoord omdat hij zich verzette. U raakte buiten bewustzijn en werd wakker in een cel op een onbekende locatie. Hier verbleef u, samen met twee andere gevangenen, gedurende meer dan een maand. Tijdens uw verblijf daar kreeg u bezoek van hoge regeringsfunctionarissen zoals Claude Pivi, minister van de veiligheid van de president, Kolonel Mohamed Sise, vertegenwoordiger van de gendarmerie van Hamdallaye, Ibrahima Sidibe, commandant van de brigade de recherche in Kipé en de gouverneur van Conakry. U werd er van beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de massale ontsnapping, vernietiging en diefstal in de gendarmerie van Hamdallaye. Tijdens uw detentie werd u erg slecht behandeld en ook seksueel misbruikt. Eind oktober 2012 werd u overgebracht naar het militaire kamp Al. Yaya, daar bleef u opgesloten tot 7 november 2012 wanneer R., de vrouw van uw broer zaliger, er in slaagde om u vrij te kopen. Uw ontsnapping en uw reis naar België werden in ruil voor een perceel grond geregeld door commandant Ka. Ke., op voorwaarde dat u Guinee definitief zou verlaten. Na twee weken te zijn ondergedoken in Ratoma vertrok u op 21 november 2012 per vliegtuig naar België waar u op 23 november 2012 asiel aanvroeg.

U stelt dat zolang president Al. Condé aan de macht is u in Guinee vermoord zal worden omdat men u ziet als vijand van de regering.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u door de Guineese autoriteiten zou worden gezocht omwille van uw rol in het door u voorgehouden incident in de gendarmerie van Hamdallaye op 27 augustus 2012.

Vooreerst kunnen uw verklaringen in verband met uw plotse en toch wel extreme militantisme niet overtuigen.

U zegt voor 27 augustus 2012 nooit te hebben deelgenomen aan betogingen en ook nooit politiek actief geweest te zijn (Gehoor CGVS, p.6,16). Twee dagen voor de bewuste betoging zouden een buschauffeur en een agent geweigerd hebben om u te helpen omwille van uw etnische afkomst. Dit vormde voor u persoonlijk naar eigen zeggen de aanleiding om deel te nemen aan de betoging van 27 augustus 2012 (Gehoor CGVS, p.15-16). Het is gezien uw apolitieke achtergrond echter weinig geloofwaardig dat het incident op 25 augustus er niet enkel toe geleid zou hebben dat u deelnam aan een oppositiebetoging, maar ook dat u zelfs tot twee maal toe meeding in een gewelddadige confrontatie met de ordetroepen. Zo vertelde u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat jullie de agenten aanvielen, met stenen gooiden en branden stichtten (Gehoor CGVS, p.17-18). Nadat u na de eerste confrontatie kon wegvlugten zou u bovendien later op de dag nog een tweede keer zijn teruggekeerd om opnieuw actief met de ordetroepen in conflict te gaan (Gehoor CGVS, p.18). De zeer actieve en militante rol die u naar eigen zeggen speelde tijdens de manifestatie van 27 augustus 2012 is dan ook moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen dat u niet politiek actief was en nooit eerder aan een betoging zou hebben deelgenomen.

Uw deelname aan de manifestatie, uw arrestatie en ontsnapping op 27 augustus 2012 wordt bovendien ondermijnd door tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen.

Betreffende de eerste confrontatie met de politie op die dag, volgens u naar aanleiding van het feit dat een bewaker van oppositieleider Cellou Dalein D. zwaargewond was geraakt, moet ook worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde dat u over de aanval op Cellou's lijfwacht hoorde via mensen die u tegenkwam op straat (Vragenlijst CGVS, p.4), terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS te kennen gaf deze informatie te hebben vernomen via een transistorradio die u bij zich droeg op de dag van de manifestatie (Gehoor CGVS, p.17). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas.

Na uw arrestatie zou u naar eigen zeggen gefouilleerd zijn en naar de gendarmerie van Hamdallaye zijn gebracht. Daar zou u echter maar korte tijd gebleven zijn. U hoorde een groot lawaai, zag de gevangenen wegrennen en besloot op dat moment ook de benen te nemen (Gehoor CGVS, p.18). De geloofwaardigheid van deze feiten wordt ernstig in twijfel getrokken gezien er in de media nergens gewag werd gemaakt van dergelijke gebeurtenis. Nochtans werd er over deze manifestatie en de nasleep ervan uitgebreid gerapporteerd in lokale en internationale media (zie "Document de reponse. Marche de l'opposition du 27 août 2012 à Conakry – suites judiciaires" dat aan uw administratief dossier is toegevoegd). Indien er wel degelijk een massale ontsnapping zou hebben plaatsgevonden in de gendarmerie waarbij ook wapens zouden zijn gestolen mag toch worden aangenomen dat dergelijk verhaal enige ruchtbaarheid zou gekregen hebben in de media.

De geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas wordt verder ondergraven door uw tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen over uw tweede arrestatie, detentie en ontsnapping.

Het is weinig geloofwaardig dat u, wetende dat uw identiteitskaart bij uw arrestatie door de ordetroepen werd afgenomen en zij dus over uw gegevens beschikten, na uw ontsnapping zonder meer naar uw woonplaats bij uw broer zou terugkeren.

Twee dagen later, op 29 augustus, zouden de ordetroepen 's nachts bij uw broer zijn binnengevallen om u te arresteren. Toen u wakker werd en naar de woonkamer stapte zag u dat uw broer aan het vechten was met de gendarmes. Hij stopte uiteindelijk toen de gendarmes een geweer tegen uw broer plaatsten en zeiden dat hij bij de minste beweging zou gedood worden. Toen u werd gearresteerd probeerde uw broer toch weer naar u toe te komen en werd hij doodgeschoten (Gehoor CGVS, p.19). Het komt echter weinig aannemelijk over dat uw broer in zijn eentje gewapende gendarmes zou te lijf gaan en zeker niet op het moment dat zij hem onder schot hielden en duidelijk hadden gemaakt dat zij niet zouden aarzelen hem te doden.

Hierbij moet worden opgemerkt dat u geen overlijdensattest hebt neergelegd van uw broer en dat u er naar eigen zeggen uw schoonzus R. ook nooit naar gevraagd hebt (Gehoor CGVS, p.25). Het is weinig

aannemelijk dat u wel een resem andere documenten zoals een geboorteakte, opsporingsbericht en foto's van uw broer en R. neerlegt, maar dan geen poging lijkt te hebben ondernomen om de overlijdensakte van uw broer te bemachtigen.

Tijdens uw detentie op een onbekende locatie zou u bezoek hebben gekregen van hoge regeringsverantwoordelijken zoals Claude Pivi, de minister voor de veiligheid van de president, Kolonel Mohamed Sise van de gendarmerie van Hamdallaye, commandant Ibrahima Sidibe van de brigade de recherche in Kipé en de gouverneur van Conakry, Sekou Resko Camara. Zij zouden hebben verteld dat op basis van het onderzoek gebleken was dat u en uw twee medegevangenen verantwoordelijk waren voor de ontsnappingen en vernielingen in de gendarmerie van Hamdallaye (Gehoor CGVS, p.20-21). U kon niet verklaren waarom u de schuld zou krijgen van deze feiten (Gehoor CGVS, p.21). Wanneer de vraag u opnieuw werd gesteld opperde u dat u op de dag van het incident in de gendarmerie was en de ordediensten ook over uw gegevens beschikten (Gehoor CGVS, p.21). Gezien het feit dat er volgens uw eigen verklaringen heel veel mensen werden gearresteerd en ook heel veel mensen wisten te ontsnappen vormt dit geen verklaring voor het feit dat juist u hiervan beschuldigd zou worden en daar bovendien zo zwaar voor zou worden gestraft (Gehoor CGVS, p.21). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u, aangezien u nooit politiek actief bent geweest en ook geen enkele rol hebt gespeeld in het vermeende incident in de gendarmerie, na het onderzoek van de autoriteiten toch zou worden aangeduid als de schuldige. Gezien uw erg lage profiel en zeer beperkte rol in de gebeurtenissen van 27 augustus 2012 kan bovendien ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u tijdens uw detentie bezoek hebben gekregen van al deze hoge verantwoordelijken van de Guineese overheid. Deze feiten ondergraven verder de geloofwaardigheid van het feit dat u door de autoriteiten van Guinee zou vervolgd worden.

Indien u daadwerkelijk zou zijn ondervraagd door al deze hoge verantwoordelijken, die u als één van de hoofdverantwoordelijken voor de gebeurtenissen in Hamdallaye zagen, is het des te merkwaardig dat u op schijnbaar eenvoudige wijze kon worden vrijgekocht uit uw gevangenschap in het militaire kamp Al. Yaya. U vertelde dat uw schoonzus R. in contact was gekomen met een zekere commandant Kaba Keita die in ruil voor een perceel grond uw ontsnapping uit het kamp en vlucht naar België zou hebben geregeld (Gehoor CGVS, p.23). Als uw persoonlijke geval inderdaad zo belangrijk zou worden geacht dat zelfs de minister voor veiligheid van de president, de gouverneur van Conakry en de verantwoordelijken van de gendarmerie in Hamdallaye en de brigade in Kipé u kwamen bezoeken tijdens uw detentie is het dan ook weinig geloofwaardig dat uw ontsnapping uit het militaire kamp van Al. Yaya zo eenvoudig zou kunnen worden geregeld. Ondanks het feit dat de vraag u verschillende malen werd gesteld kon u ook op geen enkele wijze aannemelijk maken hoe R. in contact zou zijn gekomen met de commandant die uw ontsnapping regelde (Gehoor CGVS, p.25).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de personen die werden gearresteerd in het kader van de oppositiebetoging op 27 augustus 2012 in september en oktober werden voorgeleid voor verschillende rechtbanken in Conakry. Een belangrijk aandeel van de arrestanten werd vrijgesproken en de anderen werden veroordeeld tot relatief lichte straffen met een maximum van zes maanden opsluiting (Zie map landeninformatie: Document de Reponse: Marche de l'opposition du 27 août 2012 à Conakry – Suites Judiciaires). Aangezien u naar eigen zeggen zelf niet politiek actief was en nooit eerder aan betogingen hebt deelgenomen is het dan ook weinig aannemelijk dat juist u toch dergelijke zware en atypische behandeling zou krijgen. Zelf schreef u uw zware behandeling toe aan het feit dat u Peul bent, deelnam aan een verboden manifestatie en aan het vermeende incident in de gendarmerie van Hamdallaye (Gehoor CGVS, p.26). Dit is echter geen afdoende verklaring waarom u een dergelijk zware behandeling zou krijgen in verhouding tot de andere arrestanten die, gezien de aard van de betoging, in vele gevallen eveneens Peul waren.

U vertelde bovendien ook dat de autoriteiten u nog in februari 2014 zouden zijn komen zoeken bij u thuis (Gehoor CGVS, p.10). Het is in de eerste plaats onduidelijk op basis waarvan men u zou komen zoeken, aangezien u nooit officieel in beschuldiging bent gesteld. In de tweede plaats is het ook onduidelijk hoe u op de hoogte kon zijn van deze gebeurtenissen in februari 2014. U vertelde dat u dit hoorde van uw vriend MA. Am. D.. Hij zou het nieuws op zijn beurt van uw schoonzus R. gehoord hebben (Gehoor CGVS, p.10). Dit strookt echter niet met uw verklaring dat MA. Am. al in 2013 het contact met R. verloren was (Gehoor CGVS, p.11). Wanneer u hierop werd gewezen vertelde u dat MA. Am. het niet van R. maar van de huidige bewoners zou hebben gehoord (Gehoor CGVS, p.11). Deze

tegenstrijdigheden plaatsen ernstige vraagtekens bij de door u ingeroepen actuele vrees voor vervolging.

Ter staving van uw asielrelaas legde u vijf foto's neer waarop naar eigen zeggen uzelf, uw schoonzus R. en uw broer Al. A. te zien zijn. Het is onmogelijk om na te gaan waar en wanneer deze foto's genomen zijn of wie er op afgebeeld is. Deze foto's kunnen bovendien op geen enkele manier de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ondersteunen. U legde ook uw geboorteakte neer. Dit document kan enkel uw identiteit bevestigen, dewelke in het kader van uw asielprocedure momenteel niet in vraag wordt gesteld, maar ondersteunt op geen enkele manier de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Tot slot legde u ook een "avis de recherche" neer, gedateerd op 12 november 2012. Dit document zou volgens u door de agenten aan de eigenaar van het huis waar u woonde in Bambeto zijn gegeven na uw ontsnapping uit de gevangenis met de vraag het aan u af te geven (Gehoor CGVS, p.12). Het is vooreerst merkwaardig dat de gendarmes een opsporingsbericht aan uw huisbaas zouden gaan afgeven met de vraag dit aan u af te geven. Het lijkt wel alsof zij zouden denken dat u zich dan wel opnieuw zou gaan aanbieden bij hen. Het is verder opmerkelijk dat in het document enkel wordt gesteld dat u wordt gezocht op verdenking van deelname aan de oppositiebetoging op 27 augustus 2012, terwijl uw eigen problemen toch specifiek gelinkt zijn aan de door u voorgehouden ontsnappingsen en vernielingen in de gendarmerie van Hamdallaye. Verder moet worden opgemerkt dat gezien de corruptie in Guinee en de wijde verspreiding van valse of frauduleuze documenten het onmogelijk is om de echtheid van dit document na te gaan en dat de bewijswaarde ervan laag is (Zie map landeninformatie: SRB Guinee "l'authentification des documents d'état civil et judiciaires"). Tot slotte legde u op het einde van uw gehoor bij het CGVS ook een psychologisch attest op datum van 24 februari neer. Er dient echter opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (eventueel door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Het door u neergelegde document is bovendien erg summier en bevat geen enkele aanwijzing hoe men tot de diagnose van post-traumatisch stress syndroom zou zijn gekomen.

Gezien de door u neergelegde documenten niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen kunnen zij de appreciatie van uw asielrelaas niet in de positieve zin ombuigen.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie

in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift: "Rapport van de United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; 4. Reisadvies Buitenlandse Zaken, geldig op 17 juni 2014, http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afrika/guinee/ra_guinee.jsp?referer=tcm:314-75083-64".

Verzoeker voegt per aangetekend schrijven van 1 juli 2014 nog de volgende documenten toe: een "Avis de recherches" van 25 februari 2014, een enveloppe en een Attestation van Exil – Gezondheidscentrum voor vluchtelingen van 26 juni 2014.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een schrijven neer met toelichtingen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de "*schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de "*schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/eg van de raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming); schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van

vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging door de Guineese autoriteiten geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker doorheen zijn gehoor bijzonder vaak uitwijkt en afwijkt van de vragen en hij herhaaldelijk door de dossierbehandelaar diende gevraagd en aangemaand te worden om concreet te antwoorden op de vraag en zijn persoonlijke situatie nader te bespreken (gehoor p. 15, p. 16, p. 17, p. 18, p. 22, p. 23). Indien het geven van algemene informatie zeker aan bod kan komen, dan kan tevens worden vastgesteld dat de dossierbehandelaar verzoeker telkens opnieuw diende te (her)bevragen over zijn persoonlijke asielfeiten. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet werd toegelaten *“om erg veel details te vertellen omtrent de betoging zelf”*, noch dat hij getracht heeft *“om een zo gedetailleerd mogelijk verhaal te brengen, doch hij werd de mond gesnoerd”*. Verzoeker diende immers zijn eigen asielrelaas te staven. Algemeenheden zijn slechts relevant in zoverre deze nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag. De dossierbehandelaar kan verzoeker dan ook vragen zich te concentreren op zijn asielrelaas in de plaats van algemene kennisfeiten te geven die daarenboven uit het lezen van de pers kunnen worden gehaald. Indien de beweerde discriminatie op 25 augustus 2012 inderdaad verzoekers motieven schetst waarom hij überhaupt deel heeft genomen aan de manifestatie, dan dient verzoeker aan te geven waarom hij naliet deze feiten voorheen aan te halen. Bovendien staan deze op het eerste zicht los van de feiten die verzoeker wel had aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken zodat het verzoek van de dossierbehandelaar om zich te focussen op zijn concrete problemen binnen deze context een aanvaardbare opmerking is met het oog op het zorgvuldig afnemen van verzoekers concreet asielrelaas.

3.3.1. Betreffende verzoekers deelnames aan de betoging, verklaart verzoeker inzake zijn ochtendlijke deelname *“Toen wij dat hoorden waren alle betogers boos geworden, wij zijn toen begonnen om de agenten aan te vallen. De agenten waren nog bezig om traangas naar ons te gooien, andere schieten in de lucht, en wij gooiden ook stenen naar de agenten, ze hebben alle betogers verspreid en wij zijn dus uit elkaar gerend. Ik rende weg, terug naar huis.”* (gehoor p. 17) en inzake de namiddag *“toen wij dat hoorden waren wij woedend, er waren weer rellen en de agenten begonnen om te schieten en wij hebben ook gereageerd om stenen te gooien. Wij zijn begonnen om branden te stichten”* (gehoor p. 18). Indien verzoeker woedend was na de beweerde discriminatie, dan komt zijn reactie omwille van zijn boosheid extreem voor, en gaat het voeren van dergelijke gewelddadigheden en vandalisme het doel voorbij. Deze daden kunnen dan ook niet meer dan als criminele acties worden aanzien temeer verzoeker zelf verklaart geen politieke sympathieën te hebben (gehoor p. 6) en voordien nog nooit aan een betoging had meegedaan. Dat deze gewelddaden plaats vonden na het inzetten van traangas of het in de lucht schieten, vergoelijkt dit geenszins, temeer het om een verboden betoging ging en de politie haar opdracht tot ordehandhaving diende te vervullen. Verzoekers baldadig gedrag klemmt dan ook met zijn profiel van apolitieke en ernstig studerende universiteitsstudent economie die een bloeiende toekomst voor zich had en dit ook indien hij zich omwille van een voorgaand en losstaand voorval onrechtvaardig behandeld voelde. Dat verzoeker een politieke mening heeft die toen getriggerd werd, verklaart nog altijd niet waarom hij tot tweemaal toe aan dergelijke gewelddaden zou deelnemen. Indien kan aangenomen worden dat niet enkel politiek actieve peul deelnamen aan de betoging, dan maakt verzoeker nog altijd niet aannemelijk gearresteerd te zijn omwille van zijn beweerde gewelddaden. In zoverre deze feiten geloofwaardig zijn – wat niet het geval is – dan kan niet worden ingezien hoe deze steunen op een grond in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

3.3.2. Hoe dan ook, waar verzoeker toch nog ingaat op de motieven van de bestreden beslissing en uit de passage uit het gehoorverslag inzake de radioboodschap citeert, kan hieruit enkel blijken dat verzoeker het nieuws inzake Cellou via de radio vernam. Waar verzoeker poneert dat hij *“het nieuws van*

de aanval op Cellou's lijfwacht quasi gelijktijdig zowel op zijn radio, als van mensen in de straat had vernomen, is daarenboven erg waarschijnlijk. De verklaringen van verzoeker zijn aldus aanvullend”, kan nog worden aangenomen dat deze boodschap door de mensen op straat nadien werd herhaald, doch het kan niet worden aanvaard dat verzoeker het exacte en cruciale moment waarop hij hiervan kennis nam, niet eenduidig zou kunnen toelichten.

Dat verzoeker niet had verwacht en ongeacht hij geen politieke achtergrond had “dat de ordetroepen hem naderhand nog zouden komen zoeken, hetgeen een foutieve inschatting bleek te zijn”, is niet ernstig gezien de zwaarwichtigheid en de uitzonderlijkheid van de gebeurde feiten (arrestatie, ontsnapping uit de gevangenis), temeer verzoeker zijn identiteitskaart had afgegeven aan de ordediensten. Voorts blijft verzoekers bewering inzake het overlijden van zijn broer, in het bijzonder de oorzaak ervan, ongestaafd niettegenstaande de vele familieleden en vrienden die verzoeker in Guinee heeft.

3.3.3. Indien de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie “*Document de réponse – marche de l’opposition du 27 août 2012 à Conakry – Suites judiciaires*” inderdaad vermeldt dat het exacte aantal gearresteerden en voorgeleiden niet altijd overstemt in de verschillende bronnen en dat dit tevens te wijten is aan de chronologische evolutie en dat de gegevens over het daaropvolgende proces niet altijd volledig zijn, dan kan gezien de veelvuldige en gedetailleerde informatie niet worden aangenomen dat een dermate belangrijke, uitzonderlijke en zwaarwichtige gebeurtenis als een collectieve uitbraak van gevangenen uit de gendarmerie en de diefstal – waaronder wapens – en vernieling van de hierin opgeslagen eigendommen, die plaatsvond op dezelfde dag en naar aanleiding van de bewuste manifestatie, volledig onvermeld zou blijven. De afwezigheid van enige indicatie dienaangaande geldt gezien de verbondenheid met de gerapporteerde gebeurtenissen en de veelheid der geraadpleegde bronnen wel degelijk als volwaardige contravaststelling. De door verweerder aangebrachte informatie volstaat om de waarachtigheid van een collectieve uitbraak en diefstal/vernieling ongefundeerd te bevinden, te meer de bewijslast bij verzoeker ligt en het bestaan van de feiten ook doorheen verzoekers verklaringen moet gestaafd worden met eenduidige, consistente en geloofwaardige toelichtingen. Dit is niet het geval.

Uit de “*SRB Guinee “l’authentification des documents d’état civil et judiciaires*” blijkt bovendien dat er bijzonder veel (ver)vals(t)e documenten in Guinee voorkomen, waarbij zelfs schattingen tot bijna 90% van de circulerende documenten spreken. Indien het feit dat documenten worden voorgelegd uit een land met vele (ver)vals(t)e documenten in omloop, niet automatisch inhoudt dat de voorgelegde documenten vals zijn, dan dienen individuele neergelegde documenten met gepaste voorzichtigheid te worden beoordeeld, minstens dienen de oorsprong en de waarachtigheid van de stukken nauwkeurig te worden toegelicht wat ook ter terechtzitting niet wordt toegelicht en waar verwerende partij nog wijst op de onvolledige gegevens op de omslag.

3.3.4. Daargelaten dat er drie medegevangenen beschuldigd werden, is verzoekers relaas inzake de hoge regeringsverantwoordelijken evenmin ernstig. De Raad ziet niet in waarom deze hoge functionarissen zelf aanwezig zouden zijn bij een ondervraging nu dergelijk werk door ondergeschikte en gespecialiseerde functionarissen wordt gedaan. Evenmin ziet de Raad in waarom zij daar allen tegelijkertijd aanwezig zouden zijn, noch waarom hij gevraagd zou worden om “*alle mensen die gevlucht waren aan hen terugbrengen (...)*” (gehoor p. 20). Indien verzoeker beweert kolonel C.P. te kennen via diens familie, dan ziet de Raad evenmin in waarom dit niet in zijn voordeel zou spelen, laat staan dat hij dan dergelijke martelingen zou ondergaan. Dit klemte temeer nu deze kennis zou weten dat verzoeker geen enkel profiel of affiliatie heeft die ook maar enigszins aanleiding zou kunnen geven tot objectieve vermoedens. Verzoeker laat verder ook in huidig verzoekschrift na te verklaren waarom hij als enige betoger en zonder enige objectieve aanwijzing, behalve de beweerde eerste arrestatie, en in tegenspraak met de objectieve informatie, zo’n langdurige detentie, martelingen en gebrek aan proces zou hebben ondergaan. Indien de internetbronnen niet eenduidig zijn omdat ze een gefragmenteerd beeld geven, dan stelt de Raad tevens vast dat diverse persoonlijke gesprekken met goedgeplaatste bronnen bij de *Tribunaux de Première Instance de Conakry* een volledig beeld geven, waarbij bevestigd wordt dat momenteel niemand meer in dit verband vastgehouden wordt, hetgeen door de woordvoerders van twee oppositiepartijen bevestigd wordt, hetgeen wel degelijk relevant is nu deze bijkomende en uitermate belangrijke bronnen afkomstig zijn van de oppositie en bevestigen dat er niemand meer gedetineerd is. Indien verzoeker deze gereputeerde en officiële bronnen wenst te

betwisten, dan dient hij informatie aan te brengen die vermag deze conclusies te wijzigen, hetgeen hij nalaat. Indien verzoeker persoonlijk geïnterviewd werd door dermate hoge functionarissen, dan is evenmin aannemelijk dat verzoeker zo eenvoudig kan ontsnappen, of dat de verkoop van een perceel grond zou volstaan als omkoopsom en smokkelsom. Verweerder is trouwens niet ernstig waar hij meent dat de objectieve vastgestelde aanwezigheid van corruptie bij het bekomen van documenten, alle beweerdde vormen van corruptie meteen ook geloofwaardig zou maken. Verzoeker meet zich een hoog profiel aan dat hij echter niet kan aanhouden noch logisch kan kaderen nu zijn ontsnapping via een hooggeplaatste functionaris bij de regering K. niet diende te leiden tot een vertrek uit zijn land maar tot het bepleiten van zijn onschuld, temeer gezien er behalve de arrestatie te midden van talrijke anderen naar aanleiding van een manifestatie, geen enkele objectieve verdenking tegen verzoeker is en verzoeker niet aantoonde dat deze gebeurtenis nog een nasleep kent. Volledigheidshalve kan ook nog worden gewezen op de ongerijmdheid van verzoekers bewering dat de commandant K. K. geen verdenking op zich wenste te laden maar anderzijds verzoeker wel in zijn huis laat onderduiken. Verzoekers relaas komt gefabriceerd voor.

3.3.5. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de procedures van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.3.6. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.4. Verzoeker gaat er verder ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

3.4.1. Verzoeker legt een *Avis de recherches* van 25 februari 2014 voor die manifeste vormelijke gebreken vertoont, onder meer *Avis de recherches*. Bovendien verklaart verzoeker niet waarom de Guineese autoriteiten hem begin 2014 nog zouden zoeken voor de deelname aan een protestmars in augustus 2012, temeer uit de objectieve informatie kan blijken dat alle arrestanten in de daaropvolgende maanden voorgeleid en tevens berecht zijn geworden en er momenteel geen gedetineerden meer zijn met betrekking tot de protestmars. Ook zijn bijkomende toelichtingen neergelegd ter terechtzitting blijven loutere beweringen. Indien verzoeker bovendien gezocht wordt voor vernieling en diefstal van gevangenis materiaal en hulp bij het ontsnappen van gevangenen, dan is niet aanvaardbaar dat hij – in beide opsporingsberichten – gezocht wordt voor deelname aan de protestmars, temeer uitdrukkelijk wordt verwezen naar de politieke manifestatie “*van de oppositie*”, wat onaannemelijke bewoordingen

voor een opsporingsbericht zijn. Dat *“De problemen van verzoeker zijn het gevolg van zijn deelname aan de oppositiebetoging. Zo verzoeker niet had deelgenomen aan de oppositiebetoging, dan zou hij ook niet betrokken geweest zijn bij het incident in de gendarmerie van Hamdallaye”*, vermag nog altijd niet te verklaren waarom de beide *“Avis de recherches”* niet de werkelijke en wettelijke reden van verzoekers verdenking zou vermelden. Verzoekers verklaringen aangaande zijn kennisname van het bezoek in februari 2014 zijn verder tegenstrijdig, waarbij verzoeker deze vaststelling evenmin verklaart, noch verklaart hij nu hoe hij het *“Avis de recherches”* van 25 februari 2014 heeft bekomen.

Wat het *Attestation* van Exil – Gezondheidscentrum voor vluchtelingen van 26 juni 2014 betreft, benadrukt de Raad dat psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Uit het psychologisch attest blijkt dat verwezen wordt naar verzoekers verklaringen ter zake. Zoals hoger aangehaald zijn verzoekers verklaringen niet geloofwaardig. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het psychologisch verslag verwijst naar verzoekers verklaringen inzake *“l’extrême violence subie sur sa personne ainsi que le fait d’avoir été témoin de l’assassinat de son frère”*, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoekers asielrelaas zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen gezien ook de therapeut enkel de verklaringen citeert zoals deze werden medegedeeld door verzoeker. Verzoeker heeft ook zijn verklaringen kunnen afleggen op het CGVS en deze werden aan de hand van objectieve landeninformatie onderzocht. Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat een psycholoog geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt over een eventuele politieke vervolging. Verzoeker kan evenmin een objectieve waarheidsaanspraak aantonen uit zijn bewering *“dat het logisch is dat hij de waarheid vertelt aan de psycholoog, zodat deze laatste begrijpt wat oorzaak zou kunnen zijn van zijn problemen en dat aan een oplossing kan gewerkt worden”*.

3.5. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van onterechte en onzinnige verwijten naar het CGVS (*“Verweerster brengt geen objectieve informatie aan waaruit zou mogen blijken dat effectief verwacht mag worden dat de inhoud van een ‘avis de recherche’ in Guinee gedetailleerde informatie omtrent de beschuldiging bevat”*), het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen (*“Regels worden niet altijd gevolgd in Guinee. Het ontbreken van officiële beschuldigingen weerhoudt de autoriteiten er niet van om personen te vervolgen.”*) en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Zo verklaart verzoeker *“dat er vrij recent tijdens een manifestatie 57 doden vielen. De autoriteiten zwijgen daar uiteraard over en de media gist ook naar het exacte aantal doden en gewonden”*, doch laat hij na dergelijke loutere bewering te adstrueren. Indien uit de toegevoegde informatie kan blijken dat *“Buitenlandse Zaken spreekt over regelmatig voorkomende gewelddadige Incidenten”*, dan stelt de Raad vast dat dit een algemene en niet tijdgebonden vaststelling is en waar verder tevens kan blijken dat de electorale confrontaties meerdere gewonden en een dode eisten, staat dit evenmin haaks op de door verweerder aangebrachte informatie en kan dit evenmin gelijkgeschakeld worden met een toestand van intern gewapend conflict. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, toont hij aldus niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. De overige stukken en argumenten vermogen niet de beoordeling van de Raad in positieve zin om te buigen.

4.4. Verzoeker vroeg tevens *“minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat--Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek”*. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, te meer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK